

Arrest

**nr. 177 915 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 24 december 2015 een asielaanvraag in.

Uit een onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat de verzoekende partij op 25 november 2015 een asielaanvraag indiende te Bulgarije.

Op 5 februari 2016 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met de terugname van verzoeker in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Op 25 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende bestreden beslissing (bijlage 26quater):

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K.

voornaam : Z.

geboortedatum : 01.01.1992

geboorteplaats : Surkrood

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 24.12.2015 asiel in België. Wat zijn reis- en identiteitsdocumenten betreft, legde de betrokkene zijn militair boekje en een kopie van zijn taskara voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 25.11.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 20.01.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 3,5 maand eerder verliet om te voet naar Iran te reizen en daar 25 dagen in de bossen te verblijven. Hij gaf aan vervolgens te voet naar Turkije te zijn gereisd om daar 10 nachten in een voor hem onbekende stad onder een brug in een park te verblijven. Hij verklaarde vervolgens de grens van het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te hebben betreden. Daar diende de betrokkene op 25.11.2015 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde er 15 nachten in een voor hem onbekende stad in een kamp en in de bossen te zijn verbleven. Hij verklaarde vervolgens te zijn doorgereisd via Servië, enkele voor hem onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland om uiteindelijk in België aan te komen. Daar diende de betrokkene op 24.12.2015 een asielaanvraag in.

Op 30.01.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 05.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat medereizigers hem hadden verteld dat België een goed land is dat vluchtelingen helpt. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij er naar eigen zeggen slecht behandeld werd. Hij verklaarde dat hij door de politie geslagen werd.

De betrokkene gaf aan dat hij in Bulgarije geen asiel heeft gevraagd, maar dat hij zijn vingerafdrukken moest laten registreren. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 13.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor slecht te zijn behandeld tijdens zijn verblijf in Bulgarije. Hij verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken moest laten registreren en dat hij door de politie geslagen werd. Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de vermeende slechte behandeling en de slagen van de politie, wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die deze vermeende feiten staven. Hierdoor menen we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich niet afspeelden binnen een gesloten centrum, maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse

instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1992 geboren man wiens vrouw en kinderen in Afghanistan verblijven. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verwijt de bestreden beslissing niet afdoend rekening te houden met het gegeven dat Bulgarije de aankomst van asielzoekers niet aankan vanwege structurele problemen met betrekking tot de opvangvoorzieningen.

Zij betoogt onder meer:

“(…) Het past te benadrukken dat de situatie van de ontvangstwijze in Bulgarije globaal gezien betreurenswaardig is. Ontelbare rapporten vermelden inderdaad het hoge risico op onmenselijke en vernederende behandelingen van asielzoekers in Bulgarije, omdat er in dit land systematische

tekortkomingen zijn aan de asielprocedure en de opvangmodaliteiten.

De Commissioner for Human Rights of The Council of Europe, na zijn reis in Bulgarije van 9 tot 11 februari 2015, in zijn rapport aangaf dat:

"97. However, the Commissioner considers that the progress achieved is fragile and that a new influx of refugees and/or possible readmissions or returns under the Dublin regulations could quickly reverse it. On 15 April 2014 UNHCR updated their guidance on the situation of refugees and asylum-seekers in Bulgaria. While it lifted the call for the temporary suspension of all Dublin transfers of asylum-seekers to Bulgaria that it made in January, it noted that serious gaps in the system still remained, and that there might be reasons not to transfer certain groups or individuals, in particular those with specific needs or vulnerabilities. UNHCR encouraged states to conduct individual assessments in these cases. In April 2014, ECRE56 and Amnesty International reiterated their call for all member states to stop send in a asylum seekers to Bulgaria under the Dublin Regulations.

100. In March 2013, the Law on Legal Aid was amended to introduce free legal aid for asylum seekers at all stages of the status determination procedure, including the first-instance administrative stage, to be financed with the state budget. Before the law was amended, state-funded legal aid was only available to asylum seekers for the appeals, which are dealt with by courts. Regrettably, in practice, the National Bureau for Legal Aid in the Ministry of Justice is currently not in a position to finance legal aid from the beginning of the procedure. As a result, for the moment, legal assistance is given by private providers

but the quality of these legal services is reportedly poor. The Bulgarian authorities have informed the Commissioner that they have been working on securing a sustainable budget for free and adequate public legal aid for asylum seekers throughout the procedure.

(...)

103. Other shortcomings in the asylum procedure need to be addressed including access to interpretation and information on rights and obligations as well as legal and social counselling. Access to medical services in reception centers also remains generally unsatisfactory"

(Report by Nils Muiznieks, Council of Europe Commissioner for Human Rights, following his visit to Bulgaria, from 9

to 11 February 2015,

<https://wcd.coe.int/com.intranet.InstraServlet?command=com.intranet.CmdBlobGet&IntranetImage=2801758&SecMode=I&DocId=2284888&Usage=2>)

Human Rights Watch geeft aan dat: "As a member state of the European Union (EU), Bulgaria is legally obliged to meet the standards for the reception of asylum seekers set by the Common European Asylum System (CEAS) and to operate an asylum system according to the same procedures as any other EU member state. As this report documents, however, Bulgaria failed to meet not only EU standards, but also minimal international standards for the treatment of refugees, asylum seekers, and migrants. As a result, at almost every stage of their efforts to seek refuge in Bulgaria, men, women and children fleeing such places as Syria, Iraq, and Afghanistan have faced physical and bureaucratic barriers, violent abuse, and hardship." (HRW, Bulgaria's Pushbacks and Détention of Syrian and Other Asylum Seekers and Migrants, 28.4.14, <https://www.hrw.org/report/2014/04/28/containment-plan/bulgarias-pushbacks-and-detention-syrian-and-other-asylum-seekers>)

(...)

Ontvangstcentra, basisbehoeften en specifieke behoeften

De meerderheid van de ontvangstcentra voor asielzoekers in Bulgarije bieden erbarmelijke levensomstandigheden, ondanks de pogingen tot inspanningen die in deze materie gedaan worden.

Inderdaad, deze centra zijn zeer vaak overbevolkt en de Staat voorziet geen voedsel. Bepaalde private schenkers leveren dagelijkse voedselporties maar helaas te onregelmatig en onvoldoende om van te leven. In dezelfde zin is er vaak geen verwarming, elektriciteit, medische bijstand, of gepast sanitair (een toilet voor 50 personen bijvoorbeeld). Wel, met temperaturen die in de winter dalen tot onder nul, sneeuwval en vorst, betekenen deze omstandigheden een reëel gevaar voor de gezondheid van de bewoners van deze centra. Bovendien is de weg naar Bulgarije vaak moeilijk en gevaarlijk, zodat het schreeuwende gebrek aan medische en psychologische hulp van asielzoekers even rampzalig is.

De US Department of state geeft aan dat: "After the government made significant improvements in the asylum seeker reception and irregular migrant detention centers in 2014, independent observers and the ombudsman stated that conditions deteriorated due to negligence. They also noted inadequate hygiene and sanitation, in addition to regular interruptions in the provision of food supplies and medical and interpretation services(USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2015 - Bulgaria, 13 April 2016 (available at ecoi.net))

<http://www.ecoi.net/local/link/322515/448290.en.html> (accessed 10 May 2016)

(...)

Voor het overige bepaalt het nieuwe artikel 3.2 van de Verordening Dublin III:

Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asiel procedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Deze bepaling weerspiegelt de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (N.S., C-411/10) volgens de welke:

«80. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. [...]

83. De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder

de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel. [...]

86. Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

»

In hetzelfde arrest bevestigt het EHvJ dat het tevens aan de asielinstanties behoort om informatie te verzamelen omtrent het asielbeleid in de andere landen van de EU.

« 91. Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt in geval van overdracht aan deze lidstaat, is informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, geschikt voor een beoordeling door de lidstaten van de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat, zodat een evaluatie van de risico's mogelijk is.

94. Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. »

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Bulgarije blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;»

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 17 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij stelt dat een overdracht aan Bulgarije een schending zal uitmaken van artikel 3 EVRM en verwijst hiervoor naar een rapport van de Commissioner of Human Rights van 9-11 februari 2015, naar een artikel van Human Rights Watch van 28.04.2014, naar een internetlink www.ecoi.net en naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij stelt dat de verwerende partij niet voldoende heeft onderzocht of hij bij een verwijdering naar Bulgarije blootgesteld kan worden aan vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoonde dat er een zorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 3 EVRM.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. In de beslissing werd immers m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

(...)

Verzoeker betoogt dat asielzoekers vaak overgebracht worden naar gesloten centra. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hij in het kader van de Dublin III Verordening zal worden overgedragen aan Bulgarije en dat uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de terugname van verzoeker bij toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin III Verordening. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij in zijn betoog. Dit artikel luidt als volgt:

(...)

Dienaangaande kan ook verwezen worden naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013:

"In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af."

Op basis van bovenvermelde informatie blijkt duidelijk dat Bulgaarse autoriteiten de door verzoeker ingediende asielaanvraag na overdracht zullen behandelen of zullen afronden en dat verzoeker derhalve zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Gelet op de bepaling op grond waarvan de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker blijkt duidelijk dat ten aanzien van hem nog geen beslissing werd genomen inzake zijn asielaanvraag. Verzoeker toont ook niet aan dat reeds een beslissing inzake de asielprocedure in Bulgarije aan hem ter kennis werd gebracht, zodat hij niet aantoonde te zullen worden overgedragen aan een detentiecentrum en niet aan een opvangcentrum. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat er een reëel risico voorhanden zou zijn dat verzoeker omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval zal worden onderworpen aan een arbitraire detentie. Verzoeker toont niet aan dat de citaten op zijn situatie van toepassing zijn.

Waar verzoeker passages citeert uit het rapport van HRW en verwijst naar de link www.ecoi.net van het US Department, dient te worden opgemerkt dat die passages handelen over het geweld voornamelijk aan de grens met Turkije en omtrent de Push Backs. Verzoeker kan zich op dergelijke rapporten niet dienstig beroepen nu zijn situatie niet gelijkend is op die zoals beschreven door voormelde rapporten. Immers, verzoeker zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten in het kader van de Dublin III Verordening, waardoor er geen sprake is van enige pushback. Verzoeker toont derhalve niet aan in welke mate dergelijke rapporten relevant zouden zijn.

Ook de verwijzing naar het rapport van HRW inzake de registratie van asielaanvraag is in casu niet dienstig daar verzoeker reeds op 25 november 2015 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Bulgaarse autoriteiten die werd geregistreerd, zoals blijkt uit het EURODAC verslag van 24 december 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt.

Verder verwijst verzoeker naar een rapport van de Commissioner of Human Rights van 9-11 februari 2015, doch hij gaat eraan voorbij dat verwerende partij bij het onderzoek naar de situatie in Bulgarije gebruik maakte van een recenter rapport, namelijk het rapport Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015. Uit dit rapport blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op juridische bijstand en dat tolken in praktijk beschikbaar zijn. Behoudens het feit dat uit de door verzoeker geciteerde passage niet mag blijken dat op voorhand vaststaat dat hij geen bijstand zal genieten van een advocaat en tolk omwille van een tekort aan financiële middelen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker verder verklaarde dat er in totaal 12000 dollar werd betaald voor zijn reis naar België, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker en of diens gezinsleden niet onvermogen zijn en desgevallend financieel zelf zouden kunnen instaan voor de kosten van een advocaat en tolk.

Waar verzoeker verder verwijst naar rapport van UNHCR van 2 januari 2014, gaat hij er andermaal aan voorbij dat verwerende partij gebruik maakte van een recenter rapport van UNHCR, namelijk het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" van 1 april 2014. Er wordt in de bestreden beslissing overigens uitdrukkelijk aangegeven dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. Er wordt verder echter benadrukt dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een

algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het door verzoeker geciteerde rapport van UNHCR van 2 januari 2014 is derhalve achterhaald, gelet op het recentere rapport van 1 april 2014.

Waar verzoeker verder kritiek levert op de opvangsituatie in Bulgarije, verliest hij uit het oog dat hij verklaarde er in een kamp te hebben verbleven en dat aangaande de opvang bovendien in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat men zich ervan bewust is dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Er wordt vervolgd dat hieruit echter niet kan worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verzoeker laat die motivering eveneens geheel onbesproken, zodat hij niet aantoonde als zou verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot dit besluit zijn gekomen.

Verzoeker stelt nog dat er in Bulgarije sprake zou zijn van een zwak erkenningspercentage in vergelijking met andere Europese gemiddelden, terwijl dienaangaande kan worden opgemerkt dat hij geenszins aangeeft uit welke bron hij die informatie haalt. Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat Bulgarije uitdrukkelijk instemde met de terugname van verzoeker en dat zijn asielaanvraag door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Pure speculaties omtrent het erkenningspercentage in Bulgarije, voor zover ze bewezen zouden zijn, doen hieraan geen afbreuk. Immers wordt (en moet) elk verzoek tot internationale bescherming individueel onderzocht worden zodat een louter procentueel gegeven omtrent het aantal weigeringsbeslissingen in Bulgarije op zich geen implicaties heeft naar de behandeling van het hier voorliggend verzoek. Bovendien dient nog te worden gewezen op het gegeven dat de verordening 604/2013 er geenszins op gericht is of inhoudt dat de verzoekende staat de soevereiniteitsclausule dient toe te passen indien betrokken asielzoeker, gezien zijn land van herkomst, in dat land puur statistisch gezien meer kans maakt op de toekenning van een vorm van internationale bescherming. Een dergelijke visie holt het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop de verordening 604/2013 essentieel is gesteund, uit. (RvV 3 november 2015, nr. 155.997)

Verzoeker stelt vervolgens enerzijds dat de laatste maanden talrijke gewelddadige incidenten in Sofia getuigd hebben van een anti-vreemdelingen gevoel dat in Bulgarije zou heersen, doch verwijst dienaangaande anderzijds naar geïsoleerde feiten die dateren van meer dan twee jaar geleden. Bovendien toont verzoeker, door te betogen dat er in Bulgarije een “anti-vreemdelingen gevoel” zou heersen en er sprake zou zijn van een “vijandig klimaat”, niet aan dat hij bij een overdracht zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst dienaangaande andermaal naar het artikel van HRW inzake pushback, doch dienaangaande kan worden herhaald dat verzoeker zal worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten in het kader van de Dublin III Verordening, waardoor er geen sprake is van enige pushback. Met betrekking tot de door verzoeker geciteerde arresten, dient tot slot te worden benadrukt dat die geen precedentswaarde hebben, wat tevens wordt bevestigd door volgende arresten van de Raad, die dateren van veel recentere datum dan die door verzoeker aangehaald. Zo kan inzake artikel 3 EVRM verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-cce.be/nl/arr?search_arr=153364) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015.

Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

(...)

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Gezien het bovenstaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat hij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In de bestreden beslissing wordt terecht geconcludeerd dat op basis van de erin vermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer"* (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt dat er zich ernstige problemen voordoen met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Bulgarije, wat de verwerende partij betwist. De bestreden beslissing onderzoekt de procedure en opvangfaciliteiten van asielzoekers in Bulgarije. De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat zij geen asielzoeker kan overdragen naar een andere lidstaat indien zij weet heeft van fundamentele tekortkomingen in de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers. Zij baseert zich hoofdzakelijk op het rapport van het UNHCR "*Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria*" van 1 april 2014 (verder UNHCR rapport april 2014 genoemd) en het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "*Asylum Information Database*" (Iliana Savova, "*Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria*", up to date tot 30.09.2015)(verder AIDA rapport genoemd).

De gemachtigde hecht blijkens de bestreden beslissing een groot belang aan het feit dat de oproep van UNHCR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen "refoulement".

Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal recht en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde stelt zich ervan bewust te zijn dat het AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

Het standpunt van de gemachtigde dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin Verordening" in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije doch dat deze niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel opzij te zetten, kan niet zonder meer worden bijgetreden gelet op de recente en gezaghebbende informatie die de verzoekende partij thans bijbrengt en waarvan de gemachtigde op de hoogte diende te zijn. Zo verwijst de verzoekende partij terecht naar het rapport *HRW, Bulgaria's Pushbacks and Détention of Syrian and Other Asylum Seekers and Migrants*, van 28 april 2014 waaruit blijkt dat Bulgarije faalt in de standaard die internationaal mag verwacht worden voor de opvang van asielzoekers en naar het rapport van de Commissioner for Human Rights van de Raad van Europa van februari 2015 waaruit blijkt dat er zich problemen voordoen in de rechtsbijstand, de tolkenbijstand en de medische diensten. Voorts blijkt uit het rapport van de Us Department of State, dat de verzoekende partij deels citeert, dat de verbeteringen vastgesteld anno 2014 in de opvangcentra voor asielzoekers en in de detentiecentra's opnieuw zijn achteruitgegaan: de hygiëne en de sanitaire voorzieningen zijn onvoldoende en regelmatig is er voedseltekort.

In het AIDA-rapport van 30 september 2015, waarnaar ook in de bestreden akte meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: "Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated". (AIDA-rapport, p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: "Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated" (p. 11) en "Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures" (p. 12). Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de procedure sinds begin 2015. Waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om afbreuk te doen aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat de gemachtigde nagelaten heeft om concreet af te toetsen aan de meest recente informatie die over de situatie van asielzoekers in Bulgarije beschikbaar is (deze tot april 2016) terwijl het AIDA-rapport van 30 september 2015 al gewag maakt van een verslechtering van de toestand en zeker meer bepaald betreffende de opvang van asielzoekers en de verslechtering van de detentieomgeving. Waarbij opgemerkt wordt dat de bestreden beslissing evenmin uitsluit dat de verzoekende partij zal terechtkomen in een detentiecentrum..

De Raad erkent dat in de bestreden akte terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien hij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen

zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublinterugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde het in de bestreden beslissing terecht stelt is *“Elke lidstaat [...] dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *“ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* (cf. artikel 3.2 Dublin-III-Verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld. Het kwam in tegendeel de gemachtigde zelf toe om de door de verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije. In die optiek dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde niet onkundig kon zijn van de inhoud van het rapport van het US Department of State van 13 april 2016, waarnaar de verzoekende partij thans verwijst. Het gaat om publiekelijk toegankelijke informatie, afkomstig van een gezaghebbende instantie. In het AIDA-verslag van oktober 2015 wordt tevens aangegeven dat de materiële omstandigheden in de opvangcentra opnieuw veel te wensen overlaten. Een in het meer recente verslag van voormeld rapport US Department of State, waarnaar de verzoekende partij verwijst, ten overvloede bevestigd in het rapport ECRE/ELENA van februari 2016, wordt zelfs uiteengezet dat er in de opvangcentra in Bulgarije sprake is van overbevolking, tekort aan voedsel, slechte behandeling door de overheid, catastrofale hygiënische condities en het ontzeggen van noodzakelijke medische hulp.

Gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming en gelet op de concrete verklaringen van de verzoekende partij die een slechte behandeling vreest en geslagen werd door de politie en de inhoud van de meer recente verslagen waarvan de gemachtigde niet onkundig kon zijn, dient te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden akte geen blijk geven van een zorgvuldige feitenvinding waar, zonder verder onderzoek van de meest recente informatie, wordt geoordeeld dat er slechts sprake is van een paar “kritische kanttekeningen” en dat niet kan worden vastgesteld dat er “in zijn algemeenheid ernstige gebreken zijn”. Het feit dat het UNHCR anno 2014 niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de verslagen waarnaar verzoekende partij verwijst, verder kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van de verzoeker als Dublinterugkeerder naar Bulgarije al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente verslagen en rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt dat de gemachtigde nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. In die mate is het middel gegrond en leidt het tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het verweer in de nota met opmerkingen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoewel de verweerder op correcte gronden stelt dat door het terugnameakkoord van de Bulgaarse autoriteiten de asielaanvraag van de verzoekende partij al daar zal worden behandeld, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de voorzichtigheid die in het licht van artikel 3 van het EVRM is geboden bij het overdragen van de verzoekende partij aan de Bulgaarse autoriteiten. Het gegeven dat het onzeker is dat de verzoekende partij zal belanden in een detentiecentrum, dat zij zich niet zal begeven naar de grens met Turkije en dat het niet zeker is dat de verzoekende partij geen beroep zal kunnen doen op tolken en rechtsbijstand doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In de mate dat beide partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad wordt erop gewezen dat elke zaak een individuele beoordeling vergt en telkens, afhankelijk van de grieven van de verzoeker dient te worden nagegaan of er in casu een mogelijke schending voorhanden is van artikel 3 EVRM en of er voldoende onderzoeken zijn gebeurd naar de toepassing ervan, afhankelijk van wijzigingen die zich kunnen voordoen;

De Raad besluit tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN